

Presó sense reixes

(3)

Després

d'haver contemplat els barracons de tona dels banyistes policromant de franjes i banderins les arenes mediterrànies, aqueixos mesquinets i grisos tenderols que soplujen els guarda agulles tramviaris, em semblen presonctes portàtils, fundes d'un mecanisme xoro o sudaris d'un mort en vida.

Recordo que anys enrera, en iniciar-me en el gremi de ciutadans il·lustrats, aqueixos tenderols suspesos amb cordes de les branques d'un suport elèctric, em feren una pena, una pena com la que sento enfront d'una gòbia de perdiu amb la perdiu a dintre. Després ~~me~~ avasat a veuren tantes de gabies i gabietes amb aucells entumits i cap-pelats, alegres de menjar panís en un caixonet de fusta, de beure aigua térvola en un estri de vidre i de tenir una fulleta d'escarola a l'alcans del bec, que les terribles coladores invertidos dels tramviaris pacients, i llur cadira gerxa brunyida per l'ús, no m'oscaven l'ànima.

Peró, ah diable! quaranta i cinc kilòmetres de via rutilant, de platja assolada, d'estacions animades, de barraques i casetes amb girasols, geranis i enredadores florides, gosos i gats, dona i criatures, fregat llaveig i horitzons abzurals, són prou per a fer retornar velles cabories nascudes del contrast.

El guarda agulles tramviari té el municipal, el policia i el quiosque per a fer-la petar, però jo dubto que trobi en ells, l'esplai que seu similar ferroviari tba en el caragols percaçats en el terraplé de la seva jurisdicció, rostits en una llaua i menjats a la brutosca, amb una xicra de salsa a terra i una pua d'acàcia a la mà. L'un punyés le palanca continuament (és la prolongació de l'estri) i atalaia els distintius dels cotxes sense repós; l'altra li resta lleure per a eavar les tomateres, per a fer un flaviol de canya per l'hercu, per a guarnir paranyes a les aloses i caponar un gall.

1 dels plà
tans

15

1 el
12

lā lā

ei

lā
+ m'he
lā

1,

12

+ rol
1,
1 a

1s
li
12
L,
ra
1 no
,

I si és un guarda agulles d'estació de primera, al meny té un corn de llautó i una banderola, platgerieja amb els maquinistes, es velluga i mai li manca una estoneta de repós pel que convingui. ~~mes~~ més val la pena d'encarrilar una màquina que esbutega i renilla i pega esgallps com un monstre viu.

Peró el nostre tramviari fa una feina sense engrescament, sense prorrogatives estúpida; feina que podria fer un invàlid de cames assegut a la basseta; feina que no es veu ni és apreciada que si la res malament no y perdria gran cosa, car en els tramvies hi viatja molta gent que no van enlloc que han agafat un 30 perquè no han trobat un 21, que van a pendra la fresca o a pendra una horxata, que van errats o dues males intencions, que valdria més que utilitzessin els peus que'l vehicll, o que arribessin a llur destí.

I per aixó ell viu encadenat a una vorera, inmóvil en mig del trànsit, silenciós entre el brugit, tocant ferro, del demati al vespre, amb la cofurna de fona al cim el mateix que un encaputxat trágic. La cofurna per a més disort deixa traspuar el sol y la pluja. Es una ironia burguesa; una cambra fosca per un home fosc, on el tramviari, a l'hora d'esmorzar no pot enquivir-hi el plat ni la forquilla.

e De
J,
yes
1,
+ le
1 a

F